

РЕШЕНИЕ

№ 121

гр. Девин, 21.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ДЕВИН в публично заседание на двадесет и първи ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Илияна Р. Ферева - Зелева

при участието на секретаря Диана Ал. Стоева
като разглежда докладваното от Илияна Р. Ферева - Зелева Гражданско дело № 20225410100243 по описа за 2022 година

Производството е образувано по предявен иск, на основание чл.124 ГПК, във връзка с чл.26, ал.1, предл. I, II и III ЗЗД.

Образувано е по искова молба от К. М. К., с ЕГН *****, от с. К., общ. Д., обл. Смолян, чрез адв. М. В. М., със съдебен адрес гр. Пл., бул. П. ш. № **, ет. *, ап. * **против** 1. „И. А. М.“ АД, с ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление гр. С., ж.к. Л. № *, бул. Дж. Н. № **, ет. *, представлявано от Г. Т. Т. и А. В. М. и 2. „Ф. Б.“ ЕООД, с ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление гр. С., ж.к. Л. *, бул. „Дж. Н.“ № **, ет. *, ап. ** - **, представлявано от управител П. Бл. Д., с цена на първия установителен иск по чл.26, ал.1 ЗЗД – 1 706.56 лева и с цена на втория установителен иск по чл.26, ал.1 ЗЗД – 645.44 лева, с искане съдът да приеме, че Договор за паричен заем № 4511*/14.06.2022г., сключен с ответното дружество „И. А. М.“ АД е нищожен, на основание чл.26, ал.1 от ЗЗД, във връзка с чл.11, ал.1, т.10 и чл.19, ал.4 от ЗПК, във връзка с чл.22 от ЗПК, а в условията на евентуалност, че клаузата на чл.4 от Договор за паричен заем № 4511*/14.06.2022г., сключен с ответното дружество „И. А. М.“ АД е нищожна, на основание чл.26, ал.1, пр.3 от ЗЗД, чл.143, ал.1 от ЗЗП и чл.146 от ЗЗП. Моли съда да приеме, че така сключения Договор за предоставяне на поръчителство № 4511*/14.06.2022г. е нищожен, на основание чл.26, ал.1, пр.3 от ЗЗД, както и на основание чл.26, ал.1, пр.2, във връзка с чл.19, ал.4 от ЗПК и чл.143 от ЗЗП. Претендира за направените разноски по водене на делото.

В исковата молба ищцата поддържа, че е страна по Договор за паричен заем № 4511*, сключен с ответното дружество „И. А. М.“ АД, по който е получила паричен заем от 1

600.00 лева, със срок на връщане 16 месечни вноски с лихва 645.44 лева. Твърди, че съгласно чл.4 от договора за кредит е бил сключен договор за предоставяне на гаранция № 4511* с „Ф. Б.“ ЕООД, с който се обезпечава кредитора срещу възнаграждение за поръчител в общ размер на 645.44 лева или 40.34 лева за всяка месечна вноски.

Твърди, че договора за паричен заем е нищожен на основание чл.26, ал.1 ЗЗД, във връзка с чл.11, ал.1, т.10 и чл.19, ал.4 ЗПК, във връзка с чл.22 ЗПК, а при условията на евентуалност е нищожна клаузата на чл.4 на основание чл.26, ал.1, пр.3 ЗЗД, във връзка с чл.143, ал.1 ЗЗП и чл.146 ЗЗП.

Договорът за предоставяне на гаранция № 4511* е нищожен, на основание чл.26, ал.1, пр.3 ЗЗД и на основание чл.26, ал.1, пр.2, във връзка с чл.19, ал.4 ЗПК и чл.143 ЗЗП.

Договорът за паричен заем № 4511* е нищожен, на основание чл.26, ал.1 ЗЗД, във връзка с чл.11, ал.1, т.10 и чл.19, ал.4 ЗПК, във връзка с чл.22 ЗПК - договорът трябва да съдържа годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит. В договора липсва ясно разписана методика на формиране годишния процент на разходите по кредита, кои компоненти точно са включени в него и как се формира същият. Кредитният, при формиране цената на предоставения от него финансов ресурс е задал допълнителни компоненти, които оскъпяват услугата и липсва разписан по ясен и разбираем за потребителя начин какво е включено в тях, с което не е спазил изискването на чл.11, ал.1, т.10 ЗПК. Със сключване на договора за поръчителство се заобикаля разпоредбата на чл.19, ал.4 ЗПК с допълнителни разходи и допълнително възнаграждение на кредитодателя, а приложения ГПР не е реален и представлява заблуждава търговска практика по смисъла на чл.68 д, ал.1 и ал.2, т.1 от ЗЗП.

Клаузата на чл.4 от договор за паричен заем № 4511* е нищожна на основание чл.26, ал.1, предложение трето, чл.143, ал.1 от ЗЗП и чл.146 ЗЗП, тъй като сключването на договор за поръчителство е условие за отпускане на кредита. Възнаграждението за поръчителство е в размер на 40 % от отпуснатата сума, поради което клаузата на чл.4 от договора противоречи на добрите нрави и не отговаря на изискванията за добросъвестност, води до неравновесие в правата на страните и е във вреда на потребителя. (чл.143, ал.1 ЗЗП). По смисъла на чл.146, ал.2 ЗЗП клаузата на чл.4 от договора за паричен заем не се явява индивидуална, тъй като кредитополучателят не е имал възможност да влияе върху съдържанието към момента на сключване на договора.

Вторият установителен иск е по отношение на договор за предоставяне на гаранция № 4511*, който е нищожен на основание чл.26, ал.1, пр.3 ЗЗД, както и на основание чл.26, ал.1, пр.2, във връзка с чл.19 ал.4 ЗПК и чл.143 ЗЗП, поради явна нееквивалентност между предоставената услуга и договорената цена, при възнаграждение в размер на 645.44 лева, което е над 40% от сумата по отпуснатия кредит и тази цена е следвало да бъде отразена в ГПР. Претендира за присъждане на сторените разноси.

В срока по чл.131 ГПК от ответника „И. А. М.“ АД е представен писмен отговор, с

който оспорва предявените искове като неоснователни. Оспорва твърденията, че договорът за паричен заем нарушава изискванията на чл.11, ал.1, т.10 ЗПК, тъй като годишният процент на разходите не е по - висок от пет пъти размера на законната лихва, поради което няма нарушение на чл.19 ЗПК и при изчисляването му са съобразени, изискванията по Приложение № 1. ГПР е възнаграждение на кредитора, под формата на договорна лихва и други разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит. Съгласно чл.19, ал.2 ЗПК - ГПР се изчислява съгласно, Приложение №1 и е фиксиран. Съгласно Приложение № 1 при изчисляване на ГПР се вземат предвид онези допускания, които ще доведат до промяна в ГПР, а в договора ГЛП и ГПР са фиксирани и поради това не са предвидени допълнителни допускания. Дружеството „Ф. Б.“ е издало гаранция за плащане в полза на кредитодателя, с цел гарантиране на изпълнението на всички задължения на потребителя. Задължението по договора за предоставяне на гаранция не е обвързано с договора за паричен заем. Договорът в чл.2, т.8 изрично посочва взетите предвид допускания, преизчисляване на ГПР. Нормата на чл.11, т.10 ЗПК не предвижда в договора за потребителски кредит изрично и изчерпателно да бъдат изброени всички разходи, включени в ГПР, а единствено да се посочат допусканията, използвани при изчисляване на ГПР. Тези допускания или предвиждания са изчерпателно изброени както в чл.19 от Директива 2008/48 на Европейския Парламент и на Съвета относно договорите за потребителски кредити, така и в ЗПК, т.3 от Приложение № 1 към чл.19, ал.2 ЗПК. Тези допускания се делят на две групи. Първата група са базови допускания (чл.19, т.3 и т. 4 от Директива 2008/48 и т. 3 букви „а“ и „б“ Приложение № 1 към ЗПК и допълнителни допускания (чл.19, т.5 от Директива 2008/48 и т.3 букви - „в“, „г“, „д“, „е“, „ж“, „з“, „и“, „к“, „л“, „м“ към ЗПК). Първата група допускания биха имали значение за всеки вид потребителски кредит, докато допълнителните допускания касаят определени видове кредити, като револвиращ кредит, овърдрафт или договор за кредит с неопределен срок, чиято легална дефиниция е дадена в буква „ж“ на Приложение № 1 към чл.19, ал.2 ЗПК. В настоящия случай е приложимо единствено първото базово допускане по т.3, буква „а“ на Приложение №1, а именно да се допусне, че договорът ще е валиден за срока, за който е бил сключен, и кредиторът и потребителят ще изпълняват своите задължения в съответствие с условията и сроковете по договора, което е посочено в чл.2, ал.1, т.8 от Договора. Второто базово допускане касае уговорени променливи лихвени проценти, а в процесния договор лихвеният процент е фиксиран и подобни допускания са неприложими. Допълнителните допускания също не са приложими, защото касаят хипотези на горепосочените видове потребителски кредити, какъвто настоящия не е. Смисълът на закона е кредитополучателят да се запознае предварително с размера на сумата, която ще върне на кредитора под формата на ГПР, което изискване в случая е изпълнено, т.е спазен е чл.11, ал.1, т.10 ЗПК.

Претендира за разноски, а в случай че искът бъде уважен прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение и моли съда да го намали до размера на минималния съгласно Наредба №1/09.07.2004г за МРАВ.

В срока по чл.131 ГПК от ответника „Ф. Б.“ ЕООД е представен писмен отговор, в

който поддържа, че дружеството е вписано като финансова институция в Регистъра на БНБ за финансовите институции по чл.3а ЗКИ, с основен предмет на дейност - предоставяне на гаранционни сделки по занятие. Насрещната страна е имала интерес от сключване на договора за обезпечение на задълженията си по договор за паричен заем и е потърсила услугите на дружеството да издаде гаранция за изпълнение, а дружеството е сключило договора срещу възнаграждение. Оспорва твърденията за противоречие на договора с добрите нрави, тъй като дружеството гарант извършва дейността си по занятие и срещу възнаграждение и поради това не е налице нееквивалентност на престациите, а възнаграждението е определено след преценка на риска. Оспорва твърденията за нищожност на основание чл.143, ал.2, т.19 ЗЗП, поради неспазване на чл.19, ал.4 ЗПК, във връзка с чл.22 ЗПК, тъй като разпоредбите не са относими към договора за предоставяне на гаранция, който не е договор за предоставяне на кредит.

Моли съда да отхвърли исковата претенция на ищеца като неоснователна и недоказана и да присъди на „Ф. Б.“ ЕООД направените в хода на делото съдебни разноски на основание чл.78, ал.3 от ГПК, вкл. и възнаграждение за процесуално представителство в размер на 360.00 лева.

В случай, че постанови решение в полза на ищцовата страна и ако тя претендира адвокатско възнаграждение в по-голям размер от предвидения с Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, прави възражение за прекомерност и моли съда да го намали до минимума съгласно посочената наредба.

В съдебно заседание ищцата, чрез адв. М. М., в писмено становище поддържа иска.

Ответникът „И. А. М.“ АД не изпраща представител.

Ответникът „Ф. Б.“ ЕООД не изпраща представител.

Съдът, прие от фактическа и правна страна следното:

Няма спор, а и от представения Договор за паричен заем № 4511*/14.06.2022г., сключен между ищцата К. К. и ответното дружество „И. А. М.“ АД се установява, че ищцата е получила заемната сума от 1 600.00 лева, срещу задължението да я върне в срок от 16 месеца, със седмична погасителна вноска 106.66 лева. Дата на първа вноска 24.06.2022г. и последна 07.10.2022г. (чл.2)

Съгласно чл.2, т.6 от договора е договорен фиксиран годишен лихвен процент 40%, приложим на годишна основа към сумата на усвоения кредит. Размерът на договорната лихва се равнява на разликата между общо дължима сума, посочена в т.7 и заемната сума. т.7 обща сума дължима от заемателя 1706.56

Съгласно чл.2, т.8 годишния процент на разходите е 46.20 %, изчислен по формула, съгласно чл.19 ЗПК и Приложение №1 към него, като са взети предвид допускания - договорът ще е валиден за посочения в него срок. Всяка от страните ще изпълнява задълженията си по него точно и няма да се начисляват разходи за събиране на сумата, лихви за забава и неустойка за неизпълнение.

Погасителния план е съгласно условията, посочени в чл.2 16 на брой вноски по 106.66 лева, възнаграждение за гарант, обща сума по заема 1706,56лв.

Съгласно чл.4 от Договор № 4511* заемателят се задължава в срок до три дни, считано от датата на сключване на договора да предостави на заемотателя едно от следните обезпечения: 1) две физически лица - поръчители; 2) банкова гаранция с бенефициер и 3) одобрено от заемотателя дружество – гарант, което предоставя гаранционни сделки.

На 14.06.2022г. е подписан Договор за предоставяне на гаранция № 4511*/14.06.2022г. между ищцата и „Ф. Б.“ ЕООД - дружество гарант, което е финансова институция, предоставяща гаранционни сделки по занятие.

Съгласно чл.3(1) за поемане на задължението по чл.1 потребителят дължи възнаграждение на гаранта в размер 645.44 лева, платимо на вноски по 40.34 лева за всяка погасителна вноска на падежа от 24.06.2022г. до 07.10.2022г.

При тези данни сключените Договор за паричен заем № 4511*/14.06.2022г. и Договор за гаранция № 4511*/14.06.2022г. са функционално свързани, тъй като дължимото възнаграждение на гаранта е във връзка с обезпечаване вземането на кредитора по договора за кредит, сключен е в негова полза и договорът за гаранция не е сключен самостоятелно, а правата и задълженията по него са свързани с тези по договора за кредит. Договорът за гаранция е част от съдържанието на договора за кредит, чрез включване на цената на услугата, поради което спрямо него са приложими общите правила на ЗЗД, ЗПК и ЗЗП. Този извод следва от съдържанието на т.2 „Потребителят е одобрен за получаване на паричен заем от „И. А. М.“ АД и задължението на гаранта съгласно чл.1 е да издаде гаранция за плащане на парични задължения в полза на кредитора за връщане на заемната сума в размер 1600.00лв. Чл.3 За поемане на задължението, потребителят дължи възнаграждение в размер 645.44 лева, платимо на вноски по 40.34 лева, дължими на падежа на плащане на погасителните вноски от 24.06.2022г. до 07.10.2022г.

Спрямо Договора за паричен заем № 4511* е приложима правната уредба на Закон за потребителския кредит, за който са предвидени императивни изисквания за сключването му в писмена форма и съдържание, на хартиен или друг траен носител, по ясен и разбираем начин. Съгласно чл.22 ЗПК (в сила от 23.07.2014 г.) „Когато не са спазени изискванията на чл.10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7 - 12 и 20 и ал. 2 и чл.12, ал.1, т.7 - 9, договорът за потребителски кредит е недействителен. Доводите за нищожност на процесния договор се свеждат до несъответствие на съдържанието му с чл.11, ал.1, т.10, във връзка с чл.19, ал.4 ЗПК, във връзка с чл.22 ЗПК. Съгласно чл.11, ал.1, т.10 ЗПК договорът трябва да съдържа „годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в Приложение № 1 начин“. Съдът прие, че формално съдържанието на договора отговаря на тази норма, предвид предвидените в чл.2, т.6 „фиксиран годишен лихвен процент по заема 40%“; т.6.1 валиден за целия срок на договора, фиксиран и не подлежи на промяна, всяка вноска съдържа главница и лихва; т.6.2 лихвен процент на ден 0,11%; т.7

общо дължима сума 1 706.56 лева; т.8 годишен процент на разходите 46.20%.

Съгласно чл.19. (1) ЗПК „Годишният процент на разходите по кредита изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т.ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора); Ал. (2) Годишният процент на разходите по кредита се изчислява по формула, съгласно приложение № 1, като се вземат предвид посочените в него общи положения и допълнителни допускания, както и общо дължимата по него сума; Ал. (4) Годишният процент на разходите не може да бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република България; Ал.5 Клаузи в договор, надвишаващи определените по ал. 4, се считат за нищожни“.

В гл.6, чл.20 - чл.24 ЗПК изчерпателно са изброени основанията за недействителност на договора за потребителски кредит, поради което съдът приема, че сключеният Договор за паричен заем № 4511* между ищцата и „И. А. М.“ АД не е сключен при нарушение на чл.11, ал.1, т.10 ЗПК и не е налице основание за нищожност на договора в цялост, тъй като в съдържанието му има ясно и недвусмислено посочен размер на предоставения кредит и общо дължима сума, посочен е годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, при фиксиран годишен лихвен процент 40 % и лихвен процент на ден 0.11 %. В чл.2 т.5 е изготвен погасителен план, определящ дата на първа погасителна вноска и последна вноска (16 бр. x 106.66 лева), с начална дата 24.06.2022г. – крайна 07.10.2022г. Размерът на договорената възнаградителна лихва 106.56 лева, не е в нарушение на чл.19, ал.4 ЗПК, при фиксиран лихвен процент 40 % годишно, при който не е необходимо да се посочват условията за прилагането му, предвид изложените аргументи в отговора - приложимо е единствено първото базово допускане по т.3, буква „а“ на Приложение №1, а именно да се допусне, че договорът ще е валиден за срока, за който е бил сключен, и кредиторът и потребителят ще изпълняват своите задължения в съответствие с условията и сроковете по договора, което е посочено в чл.2, ал.1, т.8 от Договора. При договорен необезпечен кредит и фиксиран за целия период от договора лихвен процент, не е необходимо да се посочват условията за прилагането му. Съгласно чл.2 от договора, единственият разход по кредита е размера на възнаградителната лихва 106.56 лева, която отнесена спрямо размера на договорения кредит 1 600.00 лева, не противоречи на чл.19 ал.4 ЗПК и е допустим и справедлив размер.

Искът за нищожност на договора за паричен заем № 4511*, на основание чл.26, ал.1, предл. първо, във връзка с чл.11, ал.1, т.10, във връзка с чл.19, ал.4 ЗПК, във връзка с чл.22 ЗПК е неоснователен, поради което съдът дължи произнасяне по искът, предявен в условия на евентуалност за нищожност на клаузата на чл.4 от договора, на основание чл.26, ал.1, предл. трето, във връзка с чл.143, ал.1 и чл.146 ЗЗП.

Съгласно чл.4 от договора за заем „Заемателят се задължава в срок до 3 дни, считано от датата на сключване на договора да предостави на Заемодателя, едно от следните

обезпечения: 1) две физически лица - поръчители, които да отговарят на изчерпателно изброените изисквания от кредитора; да работят по безсрочен трудов договор; да имат брутен размер на дохода не по-малък от 1000.00 лева; да не са заематели или поръчители по друг договор; да нямат неплатени осигуровки и да нямат други финансови задължения към кредитни или финансови институции; 2. Банкова гаранция с бенефициер – Заемодателя, за сумата по чл.2 т.7 със срок на валидност 30 дни след крайния срок за плащане на задълженията по настоящия договор; 3. одобрено от заемодателя дружество гарант, което предоставя гаранционни сделки по занятие. Възнаграждението по договора за предоставяне на гаранция се дължи на дружество гарант, различно от кредитодателя, но този договор е сключен в изпълнение на чл.4 от договора за заем. В съдържанието на договора за заем не е отразена дължимата сума от заемополучателя за възнаграждение на гаранта, а тази сума е във връзка с ангажимента за обезпечение по чл.4 от договора за паричен заем. В чл.2 от договора за предоставяне на гаранция е договорено възнаграждение под формата на гаранция в размер 645.44 лева, което оскъпява услугата и е в противоречие с принципите на справедливостта в гражданските и търговските отношения и с разпоредбата на чл.19, ал. 4 ЗПК.

Съгласно чл.21, ал.1 ЗПК всяка клауза в договор за потребителски кредит, имаща за цел или резултат заобикаляне на изискванията на този закон е нищожна. В чл.2 от договора за заем е посочено общата сума дължима от потребителя 1706,56лв., в която не е включено възнаграждението на гаранта, с което кредиторът заобикаля изискванията на закона за точно посочване на финансовата тежест на кредита за длъжника. Клаузата на чл.4 от договора при сключен договор за гаранция срещу възнаграждение води до промяна на общата сума за погасяване на кредита и годишния процент на разходите. Предложените в чл.4 видове обезпечения, са реално изпълними само със сключване на договор за гаранция, тъй като потребителя трудно би могъл да изпълни условията на кредитора да осигури в кратък срок до 3 дни обезпечение чрез поръчител, отговарящ на изискванията в чл.4, т.1 и банкова гаранция по чл.4, т.2. Потребителят е бил в ситуация да приеме предложеното от кредитора обезпечение, за да изпълни задължението си. Приложената практика е заблуждаваща, съгласно чл. 68д, ал.1 ЗЗП, тъй като съдържа невярна информация и следователно е подвеждаща или когато по някакъв начин, включително чрез цялостното ѝ представяне, заблуждава или е в състояние да въведе в заблуждение средния потребител, дори и ако представената информация е фактически точна относно някои от обстоятелствата, посочени в ал.2, т.1 и има за резултат или е възможно да има за резултат вземането на търговско решение, което той не би взел без използването на търговската практика. С преюдициално заключение по дело C-453/10 е прието, че използването на заблуждаващи търговски практики, изразяващи се в непосочването в кредитния контракт на действителния размер на ГПР представлява един от елементите, на които може да се основе преценката за неравноправния характер на договорните клаузи по смисъла на чл.143 и сл. ЗЗП. Посочването в договора за кредит на по-нисък от действителния ГПР е невярна и следователно измамна информация относно общите разходи по кредита, което се приема за нелоялна и заблуждаваща търговска практика по см. на чл.6, § 1 от Директива 2005/29/ЕО за

нелоялните търговски практики. Съгласно чл. 145 ЗЗП неравноправната клауза в договор се преценява, като се вземат предвид всички обстоятелства, свързани със сключване на договора към датата на сключването и всички клаузи, не само на договора, а и на друг договор, от който той зависи. Разпоредбата на чл.143, ал.1 ЗЗП определя като „неравноправна клауза“ в договор, сключван с потребител, всяка уговорка във вреда на потребителя, която не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца или доставчика и потребителя. В конкретния казус потребителят е задължен при неизпълнение на неговите задължения да заплати необосновано високо обезщетение (чл.143, т.5 ЗЗП), тъй като възнаграждението за гаранта е дължимо независимо от това дали ще има точно изпълнение на кредитното задължение, то е дължимо за обезпечаване на изпълнението. Налице е и хипотезата на чл.143 т.15 ЗЗП, тъй като налага на потребителя да изпълни своите задължения, дори и ако търговецът или доставчикът не изпълни своите. Клаузата е неравноправна по смисъла на чл.146 ал.1 и ал.2, във връзка с чл.143 т.5 и т.15 ЗЗП, като уговорка във вреда на потребителя, която не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца или доставчика и потребителя. Клаузата не е индивидуално уговорена, тъй като е била предварително изготвена и поради това потребителят не е имал възможност да влияе върху съдържанието на същата.

Предвид изложените съображения, договор за паричен заем № 4511*, сключен с „И. А. М.“ АД не е нищожен на основание чл.26, ал.1 ЗЗД, във връзка с чл.11, ал.1, т.10 и чл.19, ал.4 ЗПК, във връзка с чл.22 ЗПК, но е нищожна клаузата на чл.4 от договор за паричен № 4511*, сключен с ответното дружество “И. А. М.“ АД на основание чл.26, ал.1, пр.3 ЗЗД, във връзка с чл.143, ал.1 и ал.2 т.5 и т.15 ЗЗП и чл.146 ал.1 и ал.2 ЗЗП.

Съгласно разпоредбата на чл.146, ал.1 ЗЗП неравноправните клаузи в договорите са нищожни, освен ако са уговорени индивидуално. Съгласно чл.146, ал. 2 ЗЗП не са индивидуално уговорени клаузите, които са били изготвени предварително и потребителят не е имал възможност да влияе върху съдържанието им. Съгласно чл. 26, ал.4 ЗЗД нищожността на отделни части не влече нищожност на договора, когато те са заместени по право от повелителните правила на закона или когато може да се предположи, че сделката би била сключена и без недействителните ѝ части.

Договор за предоставяне на гаранция № 4511* е нищожен, на основание чл.26, ал.1, пр.3 ЗЗД, както и на основание чл.26, ал.1, пр.2, във връзка с чл.19, ал.4 ЗПК и чл.143 ЗЗП, тъй като сключването му е условие за отпускане на кредита и със същия се заобикалят изискванията на ЗПК (чл. 21, ал.1). Сключването му се квалифицира като нелоялна търговска практика, съгласно чл.68в и чл.68г ЗЗП. Сключването на договора противоречи на добрите нрави, съгласно приетото в ТР №1 от 15.06.2010г. ВКС по т. д. №1/2009г. ОСТК. Автономията на волята на страните да определят свободно съдържанието на договора е ограничена от разпоредбата на чл. 9 ЗЗД в две насоки - съдържанието на договора не може да противоречи на повелителните норми на закона и на добрите нрави, на които законът е придал правно значение, а правната последица от тяхното нарушаване е приравнена с тази

на противоречието на договора със закона (чл.26, ал.1 ЗЗД). Добрите нрави не са писани, систематизирани и конкретизирани правила, а съществуват като общи принципи или произтичат от тях, като за спазването им съдът следи служебно. Един от тези принципи е принципът на справедливостта, а този принцип е нарушен когато има значителна нееквивалентност на насрещните престации по договорното съглашение. (В този смисъл Решение № 452/25.06.2010г. по гр. д. № 4277/2008г. на ВКС, IV г.о.). Възнаграждението в договор за предоставяне на гаранция води до промяна на ГПР и заобикаляне на закона, на основание чл.26, ал.1, пр.2 ЗЗД, във връзка с чл.19, ал.4 ЗПК, във връзка с §1, т.1 ДР на ЗПК – не сочи „общия размер по кредита за потребителя“, включително всички разходи, свързани с договора за кредит, когато сключването на договора за гаранция е задължително условие за получаване на кредита. Възнаграждението в чл.3 от Договор за предоставяне на гаранция № 4511*, сключен с „Ф. Б.“ ЕООД води до нееквивалентност между престациите, тъй като сумата в размер на 645.44 лева е допълнителен разход, съставляващ 40% от сумата на отпуснатия кредит 1 600.00 лева.

Предвид изложените съображения сключения договор за предоставяне на гаранция № 4511* е нищожен, на основание чл.26, ал.1, предл. 2 и предл. 3 ЗЗД, поради сключването му при заобикаляне на ЗПК (чл.21, във връзка с чл.19, ал.4 ЗПК, чл.143, ал.2, т.19) и поради сключването му при нарушаване на добрите нрави и при неравноправни клаузи, по чл.143, ал.2, т.19 ЗЗП не позволява на потребителя да прецени икономическите последици от сключването на договора.

При този изход на делото и предвид искането за присъждане на разноски по представен списък, в тежест на всеки от ответниците се възлагат разноски за адвокатско възнаграждение, на основание чл.38, ал.1 Закон за адвокатурата: за „И. А. М.“ АД 470.66 и за ДТ 68,26лв.; за „Ф. Б.“ ЕООД 400.00лв. за адв. възнаграждение и ДТ 50.00лв.

Мотивиран от изложените съображения, Девинският районен съд

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения иск на основание чл.124 ГПК, във вр. чл.26, ал.1, пр.3 ЗЗД, във връзка с чл.143, ал.1 и ал.2, т.5 и т.15 ЗЗП и чл.146, ал.1 и ал.2 ЗЗП от К. М. К., с ЕГН *****, от с. К., общ. Д., обл. Смолян, представлявана от адв. М. В. М., със съдебен адрес гр.Пл., бул.П. ш. № **, ет.*, ап.* **против** 1. „И. А. М.“ АД, с ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление гр. С., ж.к. Л. № *, бул. Дж. Н. № **, ет.*, представлявано от Г. Т. Т. и А. В. М. нищожността на чл.4 от Договор за паричен заем № 4511*/14.06.2022г., сключен с ответното дружество „И. А. М.“ АД на основание чл.26, ал.1, пр.3 ЗЗД, във връзка с чл.143, ал.1 ЗЗП и чл.146 ЗЗП, поради противоречие със добрите нрави и е неравноправна, в хипотезата на чл.143 т.5 и т.15 ЗЗП.

ОТХВЪРЛЯ предявения иск на основание чл.124 ГПК, във вр. чл.26, ал.1, пр.1 ЗЗД, във връзка с чл.11, ал.1, т.10, във връзка с чл.19 ал.4 ЗПК във връзка с чл.22 ЗПК от К. М. К., с ЕГН *****, от с.К., общ.Д., обл.Смолян, представлявана от адв. М. В. М., със съдебен адрес гр.Пл., бул.П. ш. № **, ет.*, ап.* **против** 1. „И. А. М.“ АД, с ЕИК: *****, със

седалище и адрес на управление гр. С., ж.к. Л. № *, бул. Дж. Н. № **, ет. *, представлявано от Г. Т. Т. и А. В. М. за прогласяване нищожността на Договор за паричен заем № 4511*/14.06.2022г., сключен с ответното дружество “И. А. М.” АД, като неоснователен и недоказан.

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения иск на основание чл.124 ГПК, във вр. с чл.26, ал.1, предл. второ и трето ЗЗД във връзка с чл.143, ал.1, т.19 ЗЗП и чл.146 ЗЗП от К. М. К., с ЕГН *****, от с. К., общ. Д., обл. Смолян, представлявана от адв. М. В. М., със съдебен адрес гр. Пл., бул. П. ш. № **, ет. *, ап. * **против** 2. „Ф. Б.“ ЕООД, с ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление гр. С., ж. к. Л. *, бул. „Дж. Н.“ № **, ет. *, ап. ** - **, представлявано от управител П. Бл. Д., нищожността на Договор за предоставяне на гаранция № 4511*/14.06.2022г., на основание чл.26, ал.1, пр. 2 и 3 ЗЗД, поради сключването му при заобикаляне на ЗПК (чл.21, във връзка с чл.19, ал.4 ЗПК, чл.143, ал.2, т.19) и поради сключването му при нарушаване на добрите нрави и при неравноправни клаузи, по чл.143, ал.2, т.19 ЗЗП - не позволява на потребителя да прецени икономическите последици от сключването на договора.

ОСЪЖДА 1. „И. А. М.“ АД, с ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление гр. С., ж.к. Л. № *, бул. Дж. Н. № **, ет. *, представлявано от Г. Т. Т. и А. В. М. **да заплати на** К. М. К., с ЕГН *****, от с. К., общ. Д., обл. Смолян, представлявана от адв. М. В. М., със съдебен адрес гр. Пл., бул. П. ш. № **, ет. *, ап. * разноски по делото в размер 538.22 лева, на основание чл.38 ал.1 ЗАдвокатурата, във вр. с чл.7, ал.2 Наредба №1/09.07.2004г. за МРАВ и ДТ.

ОСЪЖДА 2. „Ф. Б.“ ЕООД, с ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление гр. С., ж. к. Л. *, бул. „Дж. Н.“ № **, ет. *, ап. ** - **, представлявано от управител П. Бл. Д. **да заплати на** К. М. К., с ЕГН *****, от с. К., общ. Д., обл. Смолян, представлявана от адв. М. В. М., със съдебен адрес гр. Пл., бул. П. ш. № **, ет. *, ап. * разноски по делото в размер 450.00 лева, на основание чл.38 ал.1 ЗАдвокатурата, във вр. с чл.7, ал.2 Наредба №1/09.07.2004г. за МРАВ и ДТ.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва от страните пред Окръжен съд - Смолян в двуседмичен срок, считано от връчването му.

Съдия при Районен съд – Девин: _____